

THƯ TÙ

Muốn nói cùng em cả vạn điều
Mà rồi chẳng nói được bao nhiêu,
Mặc dù đã định trong tâm trước
Mà gặp nhau là ý bạt phiêu!
Cũng có vài điều có nhớ ra
Mà vì bên cạnh lắm người ta,
Và vì thẳng mặt mà phân-tích
Thì quá... sỗ-sàng, quá... khổ-qua...
Nên mượn lời thơ để giải-bày
Nỗi lòng ấp-ủ bấy lâu nay ...
Em ơi, bình-tĩnh nghe anh nói:
Ta hãy vươn lên khỏi cảnh này!
Ta đã yêu nhau thuở trẻ-trung,
Xây nên tổ ấm đẹp vô cùng.
Cõi trần ví thử bình-yên cả
Thì đã trọn đời hưởng phúc chung.
Với bát cơm ngon, tấm áo lành,
Người đời bắt buộc phải đua tranh.
Phũ-phàng cuộc sống làm lem-lấm
"Hai trái tim vàng, một mái tranh".
Anh cứ ngây-ngây dại-dại hoài,
Lợi-quyền cấp-chức gác ngoài tai.
Nửa đời mẫn-cán cam cơ-cực,
Đơn độc khur-khur luyện đức+tài (!)
Anh đã (là khôn hay dại đây?)
Năm ngoài tất cả mọi vòng vây .
Thức trong giấc ngủ, trong mơ tỉnh;
Bảo-bọc hồn hoa trong xác cây.
Anh đã (đương-nhiên là dại rồi!)
Tự mình dày đọa chính mình thôi!
Lại còn ép-uống con và vợ
Thiếu-thốn quanh năm chật-vật hoài.
Bạn-lừa: đô-la với hạt xoàn!
Chồng người: đại-phú với cao-quan!
Chồng em thủ-phận nghèo, cô-thế;
Chẳng chịu chen chun, chỉ chịu gàn!

Đến lúc đem thân đi ở tù
Anh không để lại một đồng xu!
Một mình mọi việc em lo-liệu;
Viễn-ảnh tương-lai quá mịt-mù.
Em đã lo cho con học-hành
Lại còn lo tiếp-tế cho anh.
Hùn hoài tổ-hợp hàng không chạy;
Bụng hiểm khi no, bệnh khó lành!
Thân-thích lià xa hoặc mặt-thời;
Gia-tài sự-nghiệp hóa ma-trơi!
Nhà không bán được, người ta chiếm!
Thuế nặng, hàng cao, chạy hụt hơi!
Con lớn theo nhau đi lấy chồng,
Còn đàn con nhỏ yếu gia-công.
Em ngày một mệt, đau, gầy, yếu:
Cực-khổ trăm đường, chịu nổi không?
Em ạ! Ngày xưa, gái góa chồng:
Ba năm

*

tang-chế thế là xong!
Khổng Nho nghiêm-nghiệt chuyên vây thắt
Mà đã buông lơỉ cả một vòng!
Anh có còn gì để lại đâu?
Cho em: chỉ một khối ưu sầu!
Năm năm

*

đăng đăng là thôi hết:
Môi đã phai son, má nhạt màu!
**Thế mà tác-giả đã bị "cải-tạo" hơn 12 năm!*
Anh gửi về em lòng nhớ ơn,
Và lời... tạ tội — Biết gì hơn!
Cầm như anh đã thành thiên-cổ:
Sông đã vơi khô, núi đã sừng!
Hãy gạt anh ra khỏi cuộc đời!
Đừng còn bận-bịu nữa, em ơi!
Vai gầy gánh nợ khôn kham nặng:
Em có toàn-quyền thở, thanh-thời!
Có rẽ chia nào không đốn đau?
Lấy lòng mà hiểu chút lòng nhau:

Chấp-kinh đành phải tòng-quyền vậy!
Lỡ một hành-nhân: lọt cả tàu ...
Rồi, một ngày kia... em sẽ quên,
Như hơi gió nhẹ thoảng ngoài hiên,
Bớt buồn rưng-rức trong muôn một
Mới vợi trong anh mỗi muện phiên!...

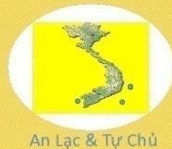
THANH THANH

"Nhà Trắng" (Thôn 5) 1980

Nguồn: <https://vietpen.org/le-xuan-nhuan/>

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/ThanhThanh.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN ON LINE VỚI HƠN 10200 TÁC PHẨM